

— tako pravi Sič v uvodni prilogi »Narodnim vezeninam«. — Zato mu ne moremo biti dovolj hvaležni, da se je lotil tega zelo težavnega dela v še težavnjih razmerah.

Tudi založništvo je storilo vse, da se je izvršila tudi tehnična stran kar je bilo mogoče točno in lepo; posebno prvi del učinkuje sijajno v tem pogledu. — Cena je jako nizka: sešit po 2 K, tako da bo stalo vse delo, ki je preračunjeno na 22 sešitkov, vkupe 44 K. Dosedaj je na prodaj 7 sešitkov.

Je-li treba opozarjati in bodriti k nabavi tega prvovrstnega narodnega, kulturnozgodovinskega in umetnoobrnega dela? Menimo da ne — in zato ne zapišem semkaj niti besedice v to svrhu. *Mantuani.*

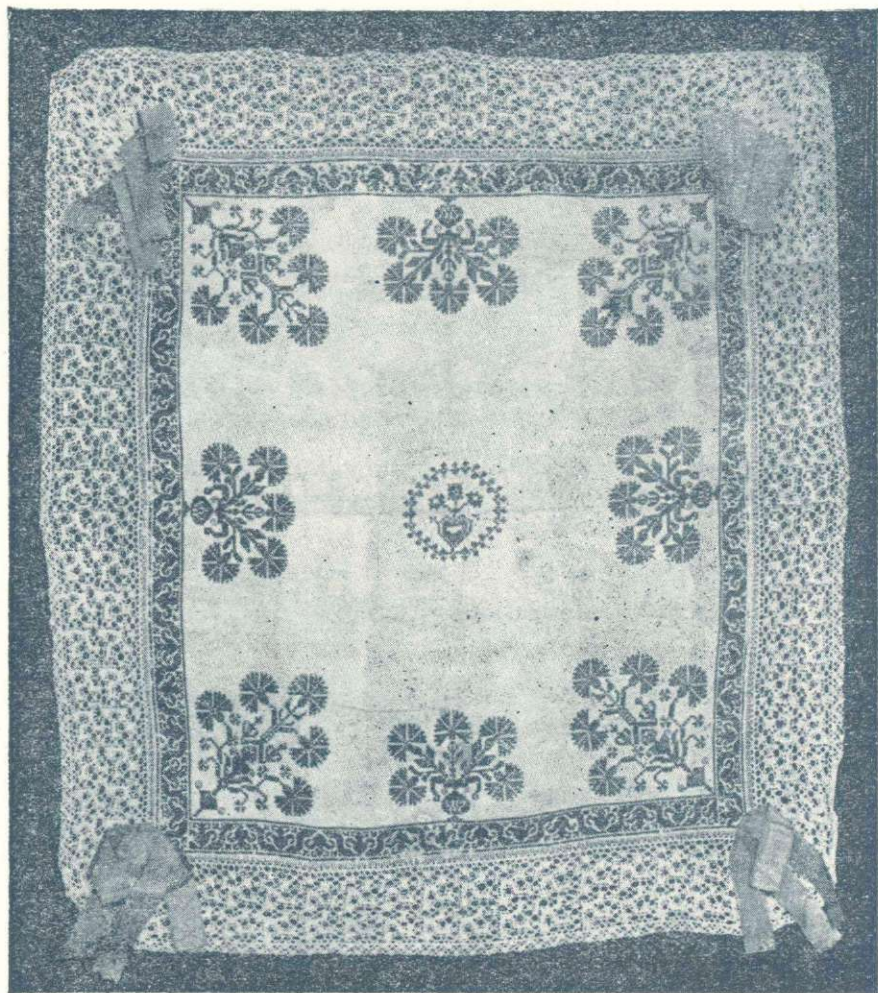
Albert Sič: O slovenskih narodnih nošah. V Ljubljani, 1919. Drobna knjižica z bogato vsebino je ponatis podlistkov, ki jih je priobčil pisatelj letos v »Slovenskem Narodu«. Namen mu je bil, »da se preprečijo nadaljne samovoljne kompozicije in samolastni izumi« (predgovor). Podlistke je preuredil in nekoliko izpopolnil. Tako je nastala lična in mična knjižica, ki ima v prvi vrsti praktični smoter, povedati sodobnim narodnjakom in narodnjakinjam, kaj je narodno, in varovati jih zmot. Vsebina je navzlic malemu prostoru (76 strani male osmerke) ne le bogata, ampak tudi raznovrstna, razdeljena v tri razpredelke: I. Ženska narodna noša. Obsega: 1. Slovenke iz Ljubljane in okolice ter z Gorenjske; 2. Bele Kranjice; 3. Štajerske Slovenke; 4. Slovenke na Ogrskem; 5. Koroške Slovenke; 6. Tržaške okoličanke; 7. Istrske Slovenke; 8. Beneške Slovenke. — II. Moška narodna noša (prav tako razporejena, kakor ženska). III. Podatki iz nekaterih starejših poročil (Liechtenstein, di Toppo, Valvasor, Linhart, Hacquet, Hoff, Vodnik, Korytko-Kordes, Eilec, Vraz, Langus). Besedilo je kratko, bistveno, jedrnato; vsakomu je lahko poučiti se vobče, kaj je narodno, kaj ne in kje da je noša doma. — Je dosedaj edina knjižica, ki se bavi pregledno s to stvarino. Priporočamo toplo. *M.*

Skrb za dojenčke. Pravkar je izšla v založbi Tiskovne zadruge času jako primerna brošura dr. Bogdana Derča: »Dojenček, njegova negovanje in prehrana«. Knjižica je pisana kot navodilo za vzgojo in prehrano dojenčka. Pisatelj razpravlja v njej o razvitku otroka, o ravnanju z novorojenčkom, hranitvi dojenčka, hrani doječe matere, o dojkah, o umetni hranitvi, o hranjenju s kravjim mlekom, o mešanem hranjenju ter o boleznih dojenčkov. Knjižico je spisal ljubljanski zdravnik strokovnjak za otroške bolezni, ki z vso vnemo zastopa mnenje, da mora vsaka mati sama dobiti svojega otroka. Svetovna vojna nam je pobrala na tisoče mladeničev in mož, pomanjkanje pa pomorilo mnogo mladih in starejših ljudi. Prebivalstvo Jugoslavije se je na ta način zelo zmanjšalo. Zato moramo skrbeti sedaj tembolj za svoj naraščaj, gledati na to, da kolikor mogoče znižamo umrljivost dojenčkov in skrbimo za njihovo zdravje in uspevanje. Iz teh vzrokov knjižico prav toplo priporočamo vsem materam, zlasti pa mladim, ki so tozadevnega pouka zelo željne.

Knjižica velja 3 K, s poštnino 3 K 30 vin. Naroča se pri Tiskovni zadruzi v Ljubljani, Sodna ulica 6.

XIV. izvestje škofijske gimnazije v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano o šolskem l. 1918/19. Izdalo ravnateljstvo. Vsebina: šolska poročila za leto 1918/19. Navidez suhoparno, sama imena in številke; a če pregledujemo kroniko zavoda z njegovo žalostjo in radostjo, dalje: duhovite naloge, marljiva predavanja, vidimo, da je bilo v hiši polno življenja.

Izvestje državne gimnazije v Novem mestu o šolskem letu 1918/19. Novo mesto, 1919. Po 173 letih, odkar obstoji gimnazija v Novem mestu, prvič slovensko izvestje! Velevažen mejnik! V spominu bosta gotovo ostala mladini tudi oba govora, v letošnjem

Izvestju natisnjena: pozdravni govor ravnatelja J. o. s. Westra v dan 14. dec. 1918 ter prof. D. Majcna slavnostni govor o Vodnikovi akademiji.

Ivo Vojnović: Imperatrix. Misterija Ostrva Zaboravi u 5 pojava. Naslovni list izradio J. o. s. Kljaković. Zagreb. Izdanje »Književnog Juga«.

Misteriji (in ne misterij, kakor je označeno na reklamnem listku) dramatične Vojnovičeve novosti iz leta 1914. in znane iz obelodanjenja v letu 1918., pomenjajo gotov višek Vojnovičevega pesniškega izraza in gotove lastne manire. Če je že od »Dubrovačke trilogije« rasel v lirizem režijskomiljejnega orisa z očitno samozavedno tehnično nadržtjo in v tem navidezno postranskem delu dramatične tehnike naravnost užival sebe v svojem aristokratičnobaročnem slogu in okusu, je v »Carici« ta svoj slog še stopnjeval in postavil miljejnost režijskih orisov kot enakovreden element poleg dramatičnosti pesniškega dialoga. Pri teh sceničnih orisih in glosah ni Vojnoviću samo do tega, da bi izčrpno izrazil gotovo ekspresivnost plastike in scenične luči. Vojnović hoče pokazati z množico